

Skriftlig begrundelse:

Efterhånden som behovet for at kunne købe tilberedt mad stiger, bliver det mere og mere klart, at vor levnedsmiddellovgivning er håbløst forældet.

Den fabrik, der arbejder med kød, hører under landbrugsministeriet, den, der arbejder med fisk, under fiskeriministeriet, levnedsmiddellovgivningen i al almindelighed under indenrigsministeriet — endelig skal handelsministeriet og finansministeriet også i visse tilfælde snakke med.

Så snart flere ingredienser skal blandes, opstår der problemer. Fabrikkerne ved ikke, hvor de skal søge om tilladelse, og ministerierne kan ikke indbyrdes finde ud af, hvem der har ansvarsområdet.

Endelig er vor lovgivning fuld af forbud, der har sin rod i en forældet protektionisme af hensyn til landbruget.

Resultat: Forhindret — eller i bedste fald forsinket — produktudvikling.

Dagmar Andreassen: Forholdene omkring vor levnedsmiddellovgivning er så komplicerede, at 2 minutter kun rækker til at trække nogle af de mest urimelige ting frem. En kødkonservesfabrik må gerne lave melboller, hvis den agter at sælge melbollerne sammen med kødboller. Men hvis den vil sælge melbollerne alene, må den ikke, for så sorterer det under et andet ministerium. Dåser, der indeholder ærter, må ikke etiketteres og kommes i kartoner i samme lokaler som dåser, der indeholder bøffer eller andre kødvarer, og det drejer sig her om varmebehandlede og derfor sterile varer. Den fabrik, der er autoriseret til at lave pandekager, må ikke uden videre lave æbleskiver — og det er ikke mønsterbeskyttelsesloven, der griber ind. Hønskød må ikke findes på et slagteri, og den, der sylter pærer, må ikke også lave cremesovs til at hælde på pærene, selv om det sker i særskilte lokaler og i en særskilt fabriksbygning, i hvert fald ikke, hvis fabriksbygningen ligger på samme matrikelnummer.

Nu er det sådan, at behovet for at købe færdige middagsretter stiger, men hvordan skal fabrikkerne blive vore storkøkkener, når de ikke må blande tingene? Vi risikerer jo, at når Nordek er en realitet, skal vi have

vores landbrugsprodukter til Sverige for at få dem tilberedt til madvarer og så hente dem tilbage igen, for derovre har de en mere fleksibel lovgivning. Ofte begrundes man forbud med sundhedskrav, men i alle Danmarks køkkener er tingene blevet blandet til færdige middagsretter siden tidernes morgen, og en husmoder har i hvert fald svært ved at forstå fornuften i, at veterinær- og sundhedsmyndigheder er blevet udstyret med den autoritet, som tilfældet er.

Helt galt bliver det jo, når tilsynsmyndigheder fra fiskeri-, landbrugs- og indenrigsministeriet ikke kan blive enige om, hvis ansvarsområde det er, og ikke kan samarbejde. Jeg har ikke noget imod veterinærkontrol, men den må samles, så den samme mand fører tilsyn med både kød- og melboller, selv om de skal pakkes hver for sig.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Det var fristende for mig, og jeg falder for fristelsen, at sige til det ærede medlem, at det kan godt ske, at man på samme fabrik må lave både øl og æblemost.

Jeg forstår til fulde, at spørgsmålet om en forenkling af vores levnedsmiddellovgivning rejses, men jeg må med det samme sige, hvad jeg også tror det ærede medlem ved, at problematikken er særdeles kompliceret. Vi har jo her i landet, — og det har der af mange, mange grunde været stærke ønsker om — erhvervsministerier, der ifølge sagens natur hver for sig har ansvaret for den lovgivning, der naturligt hører hjemme dér, og vi har den almindelige levnedsmiddellovgivning under indenrigsministeriet, der jo foruden sundhedsmæssige hensyn tager sig af de problemer, der ikke naturligt henhører under et specielt erhvervsministerium.

Sådan er det, og det, man må gøre sig klart, er, at sådan må det også være, hvis man i det væsentlige ønsker — og det var det, jeg sagde, man gør af mange, mange andre grunde — en lodret opdeling af levnedsmiddellovgivningen på erhvervsministerier. Man kunne — og man har på visse områder gjort det — have foretaget en tværgående opdeling, men så får man den ulempe, at de enkelte varegrupper henhører under forskellige ministerier. En tværgående opdeling vil føre til, at f. eks. produktionen og eksporten henhører under ét ministe-